

Dansen tussen de lentebloesems

Roya Raha | November 2011

Mijn liefste dochter, met veel respect maak ik mijn warme groeten over aan jou. Laat me even toegeven dat ik geen schrijfster ben en nooit zal pretenderen er één te zijn. Ik ben evenmin een leider en ook geen psycholoog of een rechter. Ik ben een gewone vrouw die in een barak is geboren en die haar kennis in deze ontregelde wereld, een wereld die op haar kop staat, tussen de mensen, op straat heeft gezocht.

Mijn dierbare dochter, ik wil graag schrijven over mijn gevoelens op het moment dat ik jouw boek uit jouw vruchtbare handen ontving. Elke keer opnieuw als ik jouw voorwoord lees, wellen de tranen in mijn ogen op. Ik wil niet overdrijven, maar een mens die jaren in eenzaamheid heeft geleefd en niet heeft kunnen spreken over haar gevoelens, zal op het moment waarop ze dat wel kan doen de indruk wekken dat ze overdrijft. Niets is minder waar. Er is geen sprake van enig gepoch maar van een immense toevloed van onderdrukte woorden en gedachten die samengebald zijn in deze tekst.

Vanaf het moment dat ik mijn ogen in deze wereld opende, heb ik altijd ervaren dat ik in een onevenwichtige situatie leefde. De ene kant van mijn weegschaal was zwaar beladen met onaangename en bittere ervaringen, vol pijn, verdriet en frustraties. De andere kant van mijn weegschaal bleef leeg en onaangeroerd. Vandaag leg ik jouw boek in die lege schaal en ik merk onmiddellijk dat de balans van mijn leven hersteld is. Jij bent erin geslaagd om met één pijl op twee rozen te schieten: niet alleen heb je het resultaat van mijn vlucht aan mij gepresenteerd maar je hebt ook aangetoond dat mijn moederschap, als een alleenstaande moeder, tot een geslaagd resultaat heeft geleid. Belangrijker dan dit allemaal is dat je mijn opgekropte geschreeuw hebt bevrijd. Laat me het in één zin samenvatten: wat ik wenste dat je zou worden, ben jij geworden!

Ik ben blij en trots op jou dat je de liefde en de menselijkheid hebt leren kennen tussen de stenen muren, omgeven door vijandige blikken. Ik straal van geluk dat ik nog in leven ben en jouw boek op mijn borst kan drukken en tegen mezelf kan zeggen: "Het is je eindelijk gelukt! Je hebt bereikt waar je altijd naar verlangde". Ik ben van zo ver gekomen; je kunt je niet voorstellen hoe vermoeiend en ondragelijk mijn levensweg was. Maar je hebt mijn vermoeidheid weggenomen. Het geluk was mij jaren vreemd, maar als ik in de titel van je boek het woord 'democratie' en daaronder je naam Baharak Bashar lees, verdwijnt die vervreemding.

Vanaf je geboorte tot op heden, zijn er een kleine vijfendertig jaren gepasseerd. We hebben samen veel lelijke dingen ervaren. Dat was niet rechtvaardig maar we hebben besloten om nooit te wanhopen. We bleven en blijven nog steeds in de rij van de critici van dit onmenswaardig systeem en we aanvaardden niet dat de mens van zichzelf en van elkaar vervreemdt. We zullen nooit de verantwoordelijken voor het verstoren van de (menselijke) harmonie en het evenwicht vergeven en vergeten.

Ik heb je al gezegd en voor jou geschreven: Ik heb mijn kroost in de koude winter met snijdende hevige winden naar de lente [lente is in het Perzisch 'Bahar' en de vervoeging met de 'k' verkleint het woord] begeleid. Het resultaat van deze moeilijke tocht ben jij, Baharak, mijn kleine lente. Proficiat, mijn dochter!

Deze tekst van Shamlou [Ahmad Shamlou is een 20ste eeuwse poëet en humanist en is het idool van mijn moeder] zeg ik vaak zachtjes op omdat hij me tot absolute rust brengt. Ik schenk die aan jou omdat Shamlou stierf met schoonheden die hem hielpen de lelijke dingen van deze wereld te verdragen.

*Ik heb mijn hoop in de wanhoop,
mijn maan in de nacht,
en de liefde in het slechte jaar gevonden!
Op het moment dat ik bijna as werd,
begon ik te gloeien.
Het leven had wrok jegens mij,
maar ik ontving haar met een glimlach.
De aarde was mijn vijand,
maar ik sliep op haar.
Omdat het leven geen duisternis is,
en omdat de aarde aardig is...
heb ik mijn ster gevonden.
En wanneer ik de goedheid vond, ben ik opengebloeid!
Mijn laatste traan was mijn eerste glimlach.
Je was goed, maar ik was niet het kwade.
Kijk me aan, kijk...
Blijf bij mij, blijf ...*

Mijn liefste dochter, Shamlou en zijn soortgenoten hebben altijd tussen de lentebloesems gedanst en met de zon geleefd. Ze hebben altijd met een rechte rug en een brede glimlach geleefd want ze wisten waar de zon scheen. We moeten zonder twijfel in hun voetsporen treden.

Bewaar deze brief waarin ik je probeer te verwoorden hoe dankbaar ik ben voor de beslissing die je hebt genomen om dit boek te schrijven. Je mama, R.R.